

Emporion

PERIODIC QUINZENAL

ANY IV
SEGONA
EPOCA

Torroella de Montgrí, 15 de setembre de 1935.

Núm. 279

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Torroella, un any	5 pessetes
Fora, un any	5'50
Estranger, un any	6'50

L L E U S C O M E N T A R I S

DEFENSEM EL CASTELL DE MONTGRÍ

Una de les velles construccions més preuades de l'Empordà, i sobretot, la més popular de totes pel seu emplaçament, és sens dubte el castell de Montgrí. Situat al bell cim de la muntanya que duu el mateix nom, el castell de Montgrí és una fortalesa militar, la qual manà construir el rei Jaume II en el segle XIII.

Ara que tenim en front dels negocis públics lligats amb la part espiritual de la nostra terra una personalitat tan culta i un patriota tan exemplar com l'honorable Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya de Lluís Duran i Ventosa, ha arribat l'hora que tots els amants del patrimoni artístic que ens llegaren els avantpassats aprofitem aquest moment favorable per tal d'aturar l'enrunament — sinó és possible la immediata restauració — d'aquest monument arquitectònic tan representatiu d'una antiga grandesa.

En temps de la Mancomunitat Catalana s'inicià a la vila de Torroella una política de restauració d'antigues construccions lligades amb la nostra història. De llavors, data l'obra de solidificació de la porta de Santa Caterina situada en la part nord del recinte murallat de Torroella, obra per cert, lamentablement inacabada i que es podria dur a terme amb un petit esforç. Aquesta bella edificació tan ponderada per tots els historiadors, en intervenir la Mancomunitat estava ja a punt de desaparèixer. Es fruit també d'aquell període de bon govern la conservació del claustre del convent de Sant Agustí, on hi ha avui plaçades les noves escoles nacionals. A l'arquitecte senyor Jeroni Martorell, director dels serveis de defensa i catalogació de monuments, es deu en gran part la realització de tan importants millores. De no haver desaparegut en malhora la gloriosa Mancomunitat Catalana,

estem segurs que no veuríem el castell de Montgrí en perill de convertir-se d'ací pocs anys en una total ruïna. Les tempestats són fatals per a ell. Els llamps el castiguen i l'assoten sense pietat. Una de les seves grans torres d'angle, la del sud-est, es troba materialment esberlada, fins a tal punt, que si no s'hi posa cura, pot caure fent a trossos arrossegant marlets i paraments.

Cal, doncs, preocupar-se d'aquesta fer sen- se demora. Nosaltres proposem des d'aquest lloc que es formi un comitè constituït per les persones més representatives de Torroella. Com a primera providència podria sol·licitar-se que el castell de Montgrí fos declarat monument nacional. Entenent s'hauria de proveir a cada una de les quatre torres d'angle de para-llamps. Procedir després a l'estudi d'un pla general de restauració; tasca que es podria dur a terme per etapes i a còpia d'alguns anys. A l'Ajuntament de la vila correspondria senyalar un camí pràcticament accessible a base d'aprofitar l'antiga ruta que mena a l'ermita de Santa Caterina. Uns pals amb un rètol ben visible servirien de guia per als turistes. I finalment, caldria emprendre una forta campanya exaltant la importància d'una ascensió al Montgrí des d'on es domina tot l'Empordà amb el seu paisatge indescripcible, tant si es mira terra endins com de cara a la Mediterrània.

Ara els patriotes torroellencs tenen la paraula.

JOSEP CASTELLS.

ECOS

En mig de l'epidèmia de Jazz que estem

patint, un concert donat, fa pocs dies. al Casal Social pel novell Quintet Dabau, fou com un oasi en el desert. Les melodies de violins i piano, en les composicions clàssiques i en els valsos originals del mestre Dabau, ens tragueren, per uns moments, el baf de tant Rosio i Maria de la O, xarons cuplets avui de moda.

Una altra manifestació artística fou la representació de dues celebrades sarsueles, el segon dia de la festa major, per una bona companyia. Això fou més que un oasi, això fou un bon àpat després de tant temps d'estar condemnats, en la festa major, al pa i aigua de certes atraccions.

En aquesta festa major, el gegant ha sortit amb barba. Feia quatre anys que anava afaitat, i aquest, el seu perruquer, el vell Séculi, que fa mig segle que el serveix, li ha posat barba i jo! ironia!, ha sortit amb la mateixa fatxa del Negus d'Abissínia. Si això arriba a passar a Itàlia s'haguera agreujat el conflicte entre aquests dos països.

E. V.

Croquis de la festa major

Enguany he estat un assidu concurrent a les festes que s'han celebrat amb tant de llum i esplendor a la simpàtica vila comtal de Torroella de Montgrí amb motiu de la seva tradicional festa major.